

1921 10. Dec. 1902: 1. Beh. af Lovf. om Bidrag til Understøttelseskasser for arbejdsløse. 1922

til det halve Antal Vævere. Naa, de kørte saa videre med de to Væve, men det kunde dog maaske have været lige saa godt, om de havde modtaget Tilbudet, idet det jo kunde have stillet sig saaledes, at Forretningen kunde være udvidet dertil, at der alligevel kunde blive Arbejde til det samme Antal Vævere med Halvdelen mere i Løn.

Jeg skal endnu kun gøre en Slutningsbemærkning. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde stillet mig noget køligt over for Forslaget, og opfattede mig vistnok som en Modstander af vor hjemlige Industri og maaske ogsaa af Arbejdernes Fagorganisationer. Jeg er alt andet end en Modstander deraf. Jeg erkender fuldt ud, at de Værdier, der kunne skabes her i Danmark ved industriel Virksomhed, ere lige saa gode som de, man frembringer ude paa Landet. Jeg betragter de Værdier, Industrien skaber her i Landet, som en Vinding for Samfundet som Helhed, og det er bedre, mener jeg, at Pengene blive i Landet, end at de gaa ud af Landet, men for at faa det saaledes, maa baade Fabrikanter og Arbejdere være enige om at hjælpe hinanden og arbejde sig op i Dygtighed, saa de kunne optage Konkurrencen med Udlandet. Vi staa over for et Enten—Eller, enten at naa til at producere Varerne lige saa billigt, som de produceres i Udlandet, eller at Arbejdsløsheden bliver langvarig. Jeg tror, det ligger baade i Arbejdernes og Fabrikanternes velforstaaede Interesse at undersøge, hvor Aarsagerne ligge til de uheldige Forhold, thi hvad enten de ligge hos Arbejderne eller hos Fabrikanterne, maa de ud af Verden.

Poul Rasmusen: Jeg skal indrømme, at Arbejdsløsheden er en af den arbejdende Klasses værste Fjender. Jeg skal ogsaa indrømme, at der er mange Tilfælde, i hvilke det ligefrem er Samfundets Pligt at gribe ind, naar Arbejdsløsheden bliver for stor. Man kan tænke sig de Tilfælde, hvor ny Maskiner komme op og gøre en Mængde arbejdsløse, man kan tænke sig de Tilfælde, at en Naturbegivenhed bevirker, at en Virksomhed indstilles og derved skaber Arbejdsløshed. Jeg kan ogsaa tænke mig adskillige Tilfælde, hvor man paa Grund af Overproduktion kan finde

det rigtigt, at Staten træder hjælpende til over for de arbejdsløse. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) talte i Gaar om, at den Nød, som var skabt af Arbejdsløsheden, skyldtes Overproduktionen og de uheldige Forhold, der var i den nuværende Samfundsordning. Det ærede Medlem og hans Partifæller ønske den afløst af den socialistiske Samfundsordning. Jeg skal der sige til det ærede Medlem, at naar Nøden og Arbejdsløsheden er frembragt derigennem, at der er produceret *for meget*, er den ikke saa slem som den Nød, der mulig kunde frembringes derigennem, at der i det socialistiske Samfund kunde frembringes *for lidt*, thi under de forhaandenværende Omstændigheder har man Midler til at hjælpe Nøden. Men i det Øjeblik, der foreligger en for ringe Produktion, saa staa vi jo paa bar Bund, og saa kan ingen jordisk Magt hjælpe. Det forekommer mig, at man overhovedet fra de Herrer Side, som have stillet disse Forslag, vilde kunne have naaet hurtigere frem, opnaaet mere for den arbejdende Klasse, dersom man saa bort fra det, som man først kan opnaa i Løbet af mange hundrede Aar, hvis man overhovedet kan naa det, og dersom man undlod at søge at mistænkeliggøre andre Samfundsklasser som dem, der udbytte Arbejderne. Thi derved vækker man i Virkeligheden hos de andre Samfundsklasser en vis Mistænksomhed over for de Folk, som fremsætte Angrebene. De Herrer mene jo, efter hvad jeg har forstaaet paa de forskellige Udtalelser, at det vil blive Arbejderne selv, som skulle skabe de ny og bedre Forhold. Jeg mener, at det stik modsatte er Tilfældet. Det er ikke længere siden end i Gaar, at „Socialdemokraten“ gentog den bekendte Sætning, at Arbejderstandens Frigørelse skal være dens eget Værk. Jeg tror, at naar de Herrer ville opnaa noget i Retning af sociale Reforme, vilde de opnaa det betydeligt lettere, betydeligt hurtigere og paa en betydelig sundere Maade, naar de søgte at overbevise de andre Samfundsklasser om, at de Krav, man stillede, vare retfærdige, og at det, man vilde, var kun at faa tilfredsstillet de retfærdige Krav, der stilles fra Arbejdernes Side, uden paa nogen Maade at angribe de andre Samfundsklas-